

Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Witko

tekst a hudźba: Jandytar Hajnk-Förster

 1. Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Wit - ko - ta - kle rě - kam ja.

 „Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Wit - ko!“, dže - cí wo - ťa - ja.

 Z Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Wit - kom zet - ka - wa - my so.

 Z Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Wit - kom - to smy pře - čel - jo.

 Z Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Wit - kom - to smy pře - čel - jo.

2.

Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Witko jara wjele wě.
 Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Witko, toho znaja wšě.
 Z Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Witkom naša bobrija
 ||: ju, ju, ju, ju, ju wšak - serbsce powěda. :||

3.

Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Witko, přińdź tuž bórze zas!
 Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Witko, budź tu pola nas.
 »Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Witko«, lubje prosmy,
 ||: »Wopytaj nas dale w rjanej łužicy!« :||

4.

Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Witko nětko domoj dže.
 Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Witko praji: »Božemje!«
 Wi-, Wi-, Wi-, Wi-, Witko bórze wróci so,
 ||: dokelž smy tu wšitcy dobri přečeljo. :||